

Forhold, indtil anderledes foreskrives, at lade de samme Regler gjælde som i Forholdet mellem Kongeriget og Udlandet, hvorfor navnlig kan anføres, at en heel anden Strafferet fortiden gjælder, og ialtsald tildeels indtil videre maa forudsættes at ville blive gjældende, i de nævnte Landsdele end i Kongeriget. Kommissionen har dog, efter en omhyggelig Overveelse af dette ikke lidet tvivlsomme Spørgsmaal, ikke kunnet slutte sig til denne Betragtning. Det imellem Kongeriget og Hertugdømmerne bestaaende statsretlige Forhold medfører nemlig ikke blot, at der mangler Grund til at nægte gjensidig Udlevering af Forbrydere, hvorved en Bestemmelse som Udskiftets § 6 i Forholdet mellem Kongeriget og Hertugdømmerne mister sin væsentligste Begrundelse, men endvidere at de forskjellige Landsdele gjensidig bør understøtte hinanden i Retfærdighedens Haandhævelse og til den Ende efter Omstændighederne endog kunne være opfordrede til at yde positiv Medvirkning til Forfølgelsen og Paakjendelsen af Lovovertrædelser, begaaede i en anden Landsdeel. Navnlig vilde en Overførelse af Bestemmelsen i den første Deel af Udskiftets § 5 paa Forholdet imellem Landsdelene ikke vel lade sig forsvare, naar hensees til, at alle Monarkiets Dele dog ere undergivne den samme Statshøjhed og særligt have Myntvæsen tilfælles. En Regel som den ovenfor anthede vilde da ogsaa være ikke lidet afvigende fra de hidtil ifølge Lovgivning og Praxis fulgte Regler, og navnlig afvige i Retningen af Afstillelse, medens en nærmere Sammenlutning vel snarere maatte ansees som ønskelig. Forholdet i den omhandlede Henseende er jo nemlig det, at Forbryderen, naar han er arrestabel, oversendes fra den ene Landsdeel til den anden for at dømmes paa Gjerningsstedet, at, naar det under en Sag imod en Forbryder her oplyses, at han tillige har gjort sig skyldig i Forbrydelser i en anden Landsdeel, inddrages disse under Sagen og paakjendes under Et med de her i Kongeriget begaaede Forbrydelser, at en her hjemmehørende Person, der i en anden Landsdeel har gjort sig skyldig i en Forseelse, hvorfor han ikke kan hæftes (og oversendes), kan tiltales og dømmes derfor ved sit Børnething her i Landet, og at en ham i en anden Landsdeel overgaaet Dom

skal exequeres af hans Dørlighed her. Disse, i et rigtigt Hensyn til det naturlige Forhold imellem Dele af samme Stat begrundede, Regler synes det rettest i det Væsentlige at opretholde og udtale i Loven, forbeholdende en nærmere eller fjernere Fremtid at bringe de enkelte Landsdele, eller dog nogle af dem, i om muligt endnu nærmere Forbindelse med hinanden i criminalretlig Henseende. Forsaavidt det fremhæves som en Mangel ved den nu stedfindende saavel som ved den i Udskiftet foreslaaede Ordning af disse Forhold, at der ikke er nogen fuld Reciprocitet tilstede imellem Landsdelene, skal Kommissionen hertil bemærke, at den bedste Maade at virke hen til en fulkommen Overeensstemmelse imellem de forskjellige Landsdele i den heromhandlede Henseende turde være den, fra Kongerigets Side at opstille i og for sig naturlige, og paa Principet om selvstændig Lighed grundede, Regler, hvilke man da formeentlig tør forvente snart at see adopterede fra de andre Landsdeles Side, forsaavidt Saadant ikke allerede nu maatte være Tilfældet. En virkelig Mangel ved den nu stedfindende Ordning er det derimod, at naar som anført en heri Landet tiltalt Forbryder tillige under samme Sag skal dømmes for Forbrydelser, som han har begaaet i en anden Landsdeel, ansees det nødvendigt at indhente en Betænkning fra Overdomstolene i denne anden Landsdeel angaaende den Straf, som han for de sammesteds begaaede Forbrydelser antages at have forskyldt, og da forsaavidt at bygge Dommen derpaa. Denne Fremgangsmaade synes i flere Henseender uheldig; for det Første komme Kongerigets Domstole paa en Maade til at dømmes efter en fremmed Lovgivning, hvorfor de ikke ere Organ; dernæst bygges Dommen forsaavidt paa et Responsum eller Betænkning uden egentlig processuel Behandling; men navnlig maa det ansees uheldigt, at Resultatet af denne Fremgangsmaade, derved at en Deel af Sagen udrides af Forbindelsen med dens øvrige Dele, saare let kan blive det, at den Paagjældende i det Hele bliver idømt en haardere Straf, end Tilfældet vilde være blevet, naar Sagen bedømtes i sin Heelhed; ja det kan endog hændes, at Straffen alene for de i